

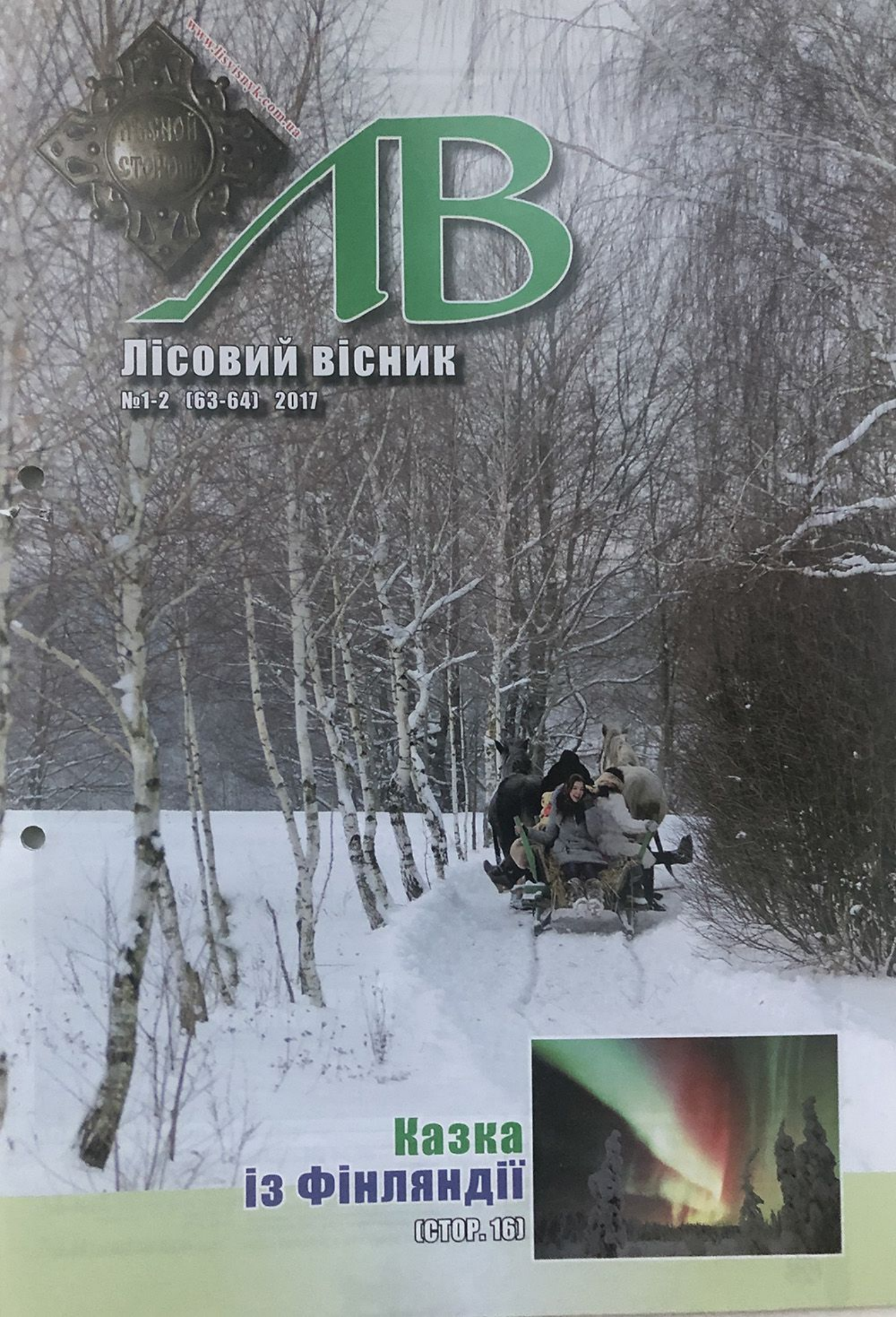

www.lisoviyvisnik.com.ua

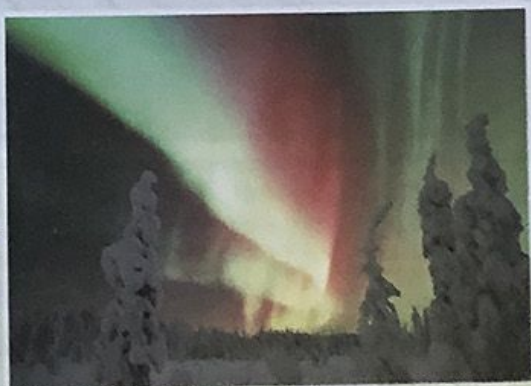
ЛВ

Лісовий Вісник

№1-2 (63-64) 2017

**Казка
із Фінляндії**
(стор. 16)

Зміст

- 4 Цитати номера
- 6 Є відчуття руху
- 9 Де і як зимують раки, дерева, звірі та комахи?
- 12 Недовіра чи політична розправа?
- 14 Лісівники мітингують
- 15 Квіти і ліс – красиве і корисне
- 16 Казка із Фінляндії

- 18 Стежками «втраченого стада», або Коли губляться звірі?
- 20 Територія зубра
- 21 Черемський... пронумерували
- 22 Ворохта. Мисливство та рибальство кін. XIX – поч. XX ст
- 24 І краса, і комфорт
- 25 Природне мило
- 26 Лісова кухня
- 27 Зникаюча розкіш
- 28 Зимо, прощай!
- 30 Стежка шацького лісу привела у нідерландське село
- 31 Хто прекрасніший?
- 32 Посміхнись

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА

Що важливіше: доглянута не знищена природа чи територія із величезною кількістю наочностей, які розповідають, як тут було гарно і хто під яким деревом коли сидів?

Звичайно, для екскурсій важливі деталі. Але коли ти йдеш на природу просто відпочити і тобі хочеться насолодитися вітром у листі, недоторканістю струмка, натрапити на звірину стежку, побачити красеня-оленя, який вийшов ненароком на дорогу, тобі хочеться самому бути винахідником, бо і так зрозуміло, що за стільки років цією територією пройшли сотні поколінь. Але для тебе, як і для кожного із твоїх попередників, мріється, щоб ти був першим у своїх винаходах.

А ще хочеться, щоб там, де ти вчора збирав гриби, вони були і через десять років, щоб там був ліс, щоб ти міг зустріти того ж оленя, постарілого, як і ти, але живого. Щоб твій дуб, під яким ти сидів у дитинстві, чекав тебе і через 40 років. І ти своєму синові чи доньці міг розповісти, що колись, іще зовсім малим, ти тут, під крилатим листям ще молодого і не такого розлогого, як тепер, дуба, ховався від дощу.

Зустріти лісівника, якому зможеш подякувати, що він зберіг і примножив ваш ліс. Попросити, аби він розповів про те, чим живе ліс сьогодні. Чи збільшилося звірини і чи ходять звірі тими ж стежками, як колись...

І мені чомусь не хочеться, щоб у ліс ходили, як у музей, – читати таблички. Треба, щоб до нього йшов як до старого друга чи знайомого, який може і вислухати, і розповісти. Тихо так, лише йому притаманним голосом: пташиним щebetом, шурхотом листя, хрюканням дикого кабана, хрускотом снігу під ногами і лише йому відомою таємницею тиші.

«Тут був Вася»... Подібні написи роблять ті, хто не знає, що залишити після себе. Лісівникам не треба багато говорити у лісі, ліс і сам скаже. За них...

Головний редактор «ЛВ»
Оксана ЧУРИЛО